

Nine eleven

Waar ik was op nine eleven? In Rotterdam, waar anders?

Tegen een uur of vijf kwam ik thuis, die dag, na een langdurige vergadering van de Commissie Ruimtelijke ordening, geheel gewijd aan de nieuwbouw van het Centraal Station

Namens de Stadspartij had ik daar ingebracht:

'Vandaag bereiden wij in onze commissie de raadbeslissing voor van een van de grootste naoorlogse projecten in de stad, het Masterplan Centraal Station.

Als gevolg van de komst van de HSL en de Randstadrail wordt er een nieuw grootschalig mobiliteitsknooppunt gepland. Daarnaast komen er winkel- en kantoortorens. En royale ondergrondse parkeerruimte voor de automobilist

Zo is er aan alles en iedereen gedacht behalve aan ...*groen!*

Vreemd. Meer groen in de stad is dringend gewenst. Meer groen is zelfs sinds kort nadrukkelijk officieel gemeentelijke beleid.

Blijkbaar alleen op papier. Want juist die wens *meer groen* wordt in het Masterplan niet gehonoreerd.

Wij vinden dan ook dat het Masterplan, hoe dan ook, moet worden uitgebreid met royale groenvoorzieningen

Juist op een zo cruciale locatie als het Centraal Stationsgebied dienen park en tuin een groene buffer tegen de almaar oprukkende 'betonnisering' van Rotterdam te vormen.

Ook in het verleden hebben wij vurig gepleit voor daktuinen, geveltuinen, hangende tuinen, parken, groene pleinen, etc. En een grootschalige aanplant van bomen.

Daaraan houden we dan ook onverminderd aan vast.

Mar nu het Stationsgebied qua bebouwing ingrijpend zal worden verdicht, resteert er op maaiveldniveau helaas nauwelijks mogelijkheid meer voor groenvoorzieningen.

Daarom stellen wij voor om die voorzieningen *binnen* in het te bouwen complex aan te brengen.

Inpandige natuur kan een oplossing zijn voor het hierboven geschetste probleem.

Het gelukkige toeval wil dat Nederland zich op dit moment internationaal profileert met een experiment met inpandige natuur.

Het vaderlands paviljoen op de Expo in Hannover baart opzien door zijn gestapelde landschappen. Het *Rotterdamse* architectenbureau MVRDV heeft zelfs een etage met een compleet bos ingericht. Het vormt een fraai voorbeeld van wat in het stationscomplex zou kunnen worden aangelegd...

Een oase van groene rust voor reizigers en bewoners van Rotterdam –Centrum.

Ook voor de bedrijven die zich in het complex vestigen, zal dan het begrip *kantoortuin* een geheel nieuwe dimensie krijgen.

Als het College van B & W en de Raad werkelijk Rotterdam als als *eco-urbane* stad willen promoten, biedt ons voorstel om het Masterplan te vergroenen, daartoe de gelegenheid.

Vijf architectenbureaus hadden ontwerpen ingebracht. Helaas, slechts een daarvan gaf blijk van althans enig besef dat wij ons op de drempel van het Eologisch Tijdperk bevinden en daarnaar te handelen hebben.

De keuze van de meerderheid van de commissie was niet voor dit 'groene plan', maar voor het ontwerp Alsop. Driekwart jaar later werd dit megalomane plan teruggetrokken door de nieuwe wethouder Ruimtelijke Ordening *Pastors* en vervangen door het plan dat geleid heeft tot de huidige Haaienbek (die overigens met zo min groen is) .

Altijd als ik het nieuwe Centraal Station nader vragen de Rotterdammers mij:

“ Waar Gaat uw Reis naar toe, meneer K.? ”

“ Naar de haaien ... net als die van jullie!”

*“Nee , meneer K., u gaat naar 020
maar dat durft u niet te zeggen!”*

Thuisgekomen zette ik de TV aan voor het nieuws, terwijl ik ondertussen een borrel inschonk. Levenswater uit buurtstad Schiedam. Daar was ik aan toe.

Ik keek op en zag, wat ik in eerste instantie dacht te zijn een sequel uit een nieuwe speelfilm van de maker van *E.T, the extra-terrestrial*, Steven Spielberg ... de spectaculair *gefakete* botsing van een vliegtuig tegen een van de Twin Towers in New York, gevolgd door de botsing van nog een ander vliegtuig tegen de andere toren.

Maar waarom zoveel aandacht voor de zoveelste film van Steven Spielberg? Schokkerige camerabeelden van angstige mensen in de straten rondom het WTC op de hielen gezeten door een kolossale wolk van rook en stof, hielpen mij al spoedig uit de droom. De aanslag op Twin Towers was echt!

Nu kwamen er ook op TV beelden door van minuscule poppetjes, die omlaag vielen langs de instortende torens.

Mensen waren het, in wanhoop op de hoogste verdiepingen uit het raam gesprongen Als in Wallstreet in 1929, bij de beruchte beurskrach.

Ik heb die beelden, net als u, lezer, naderhand nog vele malen 'mogen' zien. Zij

behoren nu als tot de vaste (gewelds)iconografie van de een en twintigste eeuw. Een eeuw, die toen, op dat moment, nog maar net was begonnen...

De eeuw die toen net achter ons lag, de twintigste eeuw, was een eeuw vol oorlog en geweld geweest. Twintig jaar na *Nine eleven* moeten we helaas constateren, dat het met de eenentwintigste precies dezelfde kant op gaat .

Al is er, hoe is het mogelijk... zowaar zojuist een oorlog beëindigd! Maar vraag niet hoe ! Nota bene, de oorlog voortgekomen uit *nine eleven*, de oorlog in Afghanistan...

Ode aan de Papavervelden van Afghanistan

Ach, je bent maar een papaver, een *klaproos*
een broos rood in de wind
aan de rand van het niets

Je hebt geen weet van de zen-boeddhist
die niet wist
dat hij een zen-boeddhist...

(Weet ik veel ...) (Ik weet niet veel...)

Zelfs niet toen na zijn laatste *one man-show*
applaudisseerde met één hand
heel de leegte van Carrè

Ach, je bent maar een klap-, klaP , KLAp-
roos...

Géén weet van Onze Jongens
op patrouille
tussen de papavervelden van Afghanistan

Bebloede doden
elke bermbom opnieuw

want je bent maar een klap-
roos

een klap – ... klaP- ... KLAP-
roos

en Carrè :

Bomvol
is
Bomvol